

Nr 154

Av herr Wiklund m. fl., om förstärkning av polispersonalen.

(Lika lydande med motion nr 112 i Första kammaren)

Otillräckligheten av framför allt de personella resurserna för polisen har efter polisväsendets förstatligande tilldragit sig ökad uppmärksamhet. Alldeles oavsett om behovet av ökad polispersonal är betingat av ökad brottslighet och växande trafikproblem med åtföljande ökning av den speciella typ av lagöverträdelse, som trafikförseelser innebär, är en fullgod utrustning med polispersonal angelägen såsom en av de viktigaste brottspreventiva åtgärderna från samhällets sida. Många experter på kriminalpolitik anser rent av att det är viktigare att polisen är så utrustad med personal, att lagöverträdare i helst full utsträckning avslöjas och att brott så mycket som möjligt kan förebyggas, än att de olika åtgärder mot upptäckta lagöverträdare, som är en uppgift för domstolarna och kriminalvårdens organ, verkställas på ett tillfredsställande sätt.

Hur trängande behovet av ökad polispersonal är framgår av att polischeferna i landet för budgetåret 1966/67 begärt inte mindre än 2 100 nya polistjänster av vilka länsstyrelserna förordat ca 1 700 tjänster. Rikspolisstyrelsen prutade ned anspråken i sina petita till 832 nya tjänster för hela landet. Ett belägg för personalbristen är även det mycket omfattande övertidsarbete, som under årtal förekommit t. ex. vid stockholmspolisen, ett förhållande som med tanke på personalens behov av erforderlig vila i längden är ohållbart.

I årets statsverksproposition begäres nu en förstärkning av polismyndigheterna i landet med 300 polismanstjänster, en uppenbarligen otillräcklig personalökning. Att förstärkningen begränsats på detta sätt är uppenbarligen betingat av det statsfinansiella läget men av allt att döma även av svårigheterna att snabbt öka polispersonalen i sådan omfattning, som skulle svara mot vad som begärts av polischeferna och rikspolisstyrelsen. Inom alla kårer föreligger f. ö. motsvarande problem.

Vi har för vår del velat gå längre med yrkanden om en större personalförstärkning än vad regeringen föreslagit men ser frågan om polisens angelägna personalförstärkning som en uppgift att lösa på något längre sikt än inom ramen för ett budgetår. Vi skulle därför vilja föreslå, att regeringen ville uppdra åt rikspolisstyrelsen att uppgöra en plan för hur tillräcklig personalförstärkning skulle kunna genomföras under t. ex. en tre-

årsperiod med början med ytterligare väsentlig förstärkning budgetåret 1967/68.

Vi vill dock redan för nästkommande budgetår påyrka att polisen i Stockholm tillföres ytterligare 20 polismanstjänster utöver de av regeringen föreslagna, varigenom polisledningen i huvudstaden beredes möjlighet att organisera den föreslagna s. k. tunnelbanepolisen och därmed kan tillse att allmän ordning och säkerhet i fullgod utsträckning kan upprätthållas i Stockholms tunnelbanenät. Vi ber att som ytterligare motivering för detta yrkande få hänvisa till vad polismästaren i Stockholm anfört om det f. ö. allmänt kända förhållandet att tunnelbanorna i Stockholm blivit ett alltmer svårbemästrat problem ur ordnings- och säkerhetssynpunkt.

Med stöd av vad sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa att rikspolisstyrelsen får i uppdrag att uppgöra en treårsplan för personalupprustning av polisen fullt täckande föreliggande behov (ev. även innefattande polisens upprustning i övrigt),

att förslag på grundval av denna plan förelägges nästa års riksdag, samt

att riksdagen beslutar att, utöver vad regeringen föreslagit, inrätta 20 polismanstjänster i Stockholms polisdistrikt med bemyndigande för Kungl. Maj:t att bestämma fördelningen av den av oss sålunda föreslagna, för tunnelbanepolisen avsedda personalökningen mellan olika tjänstekategorier inom ramen för den lönekostnad, som beräknats för en sådan polisavdelning på 40 man.

Stockholm den 21 januari 1966

Daniel Wiklund

Ingrid Gärde Widemar

Augustinus Keijer

Cecilia Nettelbrandt

Einar Rimmerfors

Folke Nihlfors